

Đề bài:

**Viết một
câu chuyện
có nội dung:
“Em trong thế
giới ngày mai”**

Bài làm

Trên bàn, trước mặt em là một tờ giấy. Trên tờ giấy ghi bốn chữ: *Lí tưởng của em*. Lại là một bài làm văn. Lí tưởng của em là gì đây? Dĩ nhiên là phấn đấu làm một cô giáo rồi. Và thế là em tập trung ý nghĩ để vạch ra một dài bài cho bài văn. Bỗng chuông reo? Gì thế nữa? Em lằng lằng bay đi, bay bỗng tới cõi xa xăm.

Mở ra trước mắt em là một ngôi trường. Biển trường có đề: *Trường Tiểu học tương lai*. Và nhìn lại, thì em đã khoác bộ cánh của người lớn, mà ra dáng một cô giáo nữa chứ. Ngực có gắn huy hiệu giáo viên ưu tú. Em vội túm lấy tay một cậu học trò đuối nhau, hỏi ra về thời gian, té ra đó là năm 2020. Bỗng đồng hồ đeo trên tay em píp! Píp! Cúi xuống nhìn, ô! Không phải chiếc đồng hồ mà em vẫn đeo ở tay, mà là một chiếc rất mới. Trên mặt đồng hồ nổi lên dòng chữ: *Lên lớp đi, vào phòng lớp 5*. Em bước vào lớp, các bạn học sinh đều lập tức đứng dậy, đồng thanh chào: *Chào cô giáo!* Em mỉm cười, vẫy tay ra hiệu cho ngồi. Rồi ngắm kĩ phòng học. Bảng đen – không, phải nói là thiết bị điều khiển bằng tiếng – ở góc trên có đặt dụng cụ quang học và dụng cụ đo lường, không còn có các chú vàng quây đuối giương vây nữa. Các em học sinh quây thành một vòng ngồi xuống, những đôi mắt hân hoan nhìn em. Em đồng dục tuyên bố: *Chúng ta vào học*. Giờ học kể từ đó sôi nổi hẳn. Một học sinh đứng dậy, sau khi đọc diễn cảm bài đọc xong liền trình bày về nhận xét và cảm nhận của mình: *Em cho rằng bài văn này tuy đọc đáo nhưng số phận của nhân vật chính quá bi thảm...* Em này chưa xong thì có mấy học sinh khác phản đối, và cũng có ý kiến riêng của mình. Còn em, là cô giáo, em đứng ngoài và dẫn dắt học sinh, vì mục đích dạy của thời đại này là: *Lấy học sinh làm chính, lấy phát biểu làm chính, lớp học là của học sinh*.

Khi thấy hai bên trở tài hùng biện rất quyết liệt, em đã can dự vào. Trước hết là khẳng định, thừa nhận kiến thức của học sinh. Sau đó, chỉ ra chỗ khiếm khuyết của từng em. Và thế là từng em đều bằng lòng hoan hỉ. Rõ ràng đó là những biểu hiện rất thích thú về giờ học.

Tiết thứ hai là tiết tự chọn. Tức là học sinh được tự chọn lựa chọn môn học gì. Lớp em dạy là những học sinh mê môn Làm văn. Chứ lại không à? Các em đòi hỏi môn học này mà. Em cũng chiều theo học sinh mà ra một đề bài: *Em trong thế giới ngày mai*. Để khỏi ảnh hưởng học sinh làm bài, em bước ra ngoài lớp và đi dạo *Trong thế giới ngày mai*, em cảm thấy rất hứng thú, cái gì cũng mới lạ. Trông kia, mọi người đều có thể dạo trên đường phố, tòa nhà nghiên cứu khoa học chọc trời, một tấm băng rôn tươi tắn: *Giấc mơ khoa học của thế kỉ 19, thành lũy khoa học của thế kỉ 21*. Mọi người không còn tha thiết với tiền nong, quyền lợi và địa vị nữa. Chủ yếu là lòng ham muốn kiến thức khoa học, đối với mọi người. Trước mặt, cỏ trải thảm rộng, cây cối mọc thành từng rừng, gió bão, bụi cát không còn gây nguy hại cho con người nữa. Lũ lụt cũng bị khống chế rồi. Các thế hệ đời

sau thật là mạnh khỏe, kiến thức khoa học phong phú. Đất nước ta đang mở ra triển vọng mới, đó là nguồn tài nguyên vô tận.

Em vượt qua đường phố, khu cao ốc rồi trở về trường, trong lòng bồi hồi xúc động. Các học sinh ùa đến, đưa những bài làm hay cho em. Đọc những bài văn đó, thật truyền cảm. Em chú ý sửa kỹ, và phê thật tỉ mỉ. Từ các bài văn của các học sinh, em đã thấy được niềm hi vọng của đất nước Việt Nam, thấy được từng *em* trong thế giới Việt Nam ngày mai.

Em đang định viết một bài cảm nhận, bỗng lại nghe tiếng chuông reo. Em lâng lâng bay bổng, trở về năm 1999. Em vẫn còn ngồi trước đề văn đó, nhưng trong đầu không phải là trống rỗng nữa. Trên cái dàn ý đã vạch sẵn em mạnh dạn viết ra cái đề bài: *Em trong thế giới ngày mai*, và em cầm bút viết một mạch.

(Dẫn theo Nguyễn Quốc Siêu)

Bài làm 2

Rừng phi lao ven biển kể về cuộc sống của mình

Họ phi lao nhà chúng tôi là một loại cây dũng cảm. Chúng tôi thích sống trên bãi biển Thái Bình Dương sóng gió, dưới mặt đất chói chang cùng cát kho đất biển, kị nhất là chôn bình yên chật hẹp, bóng râm che mát mặt trời. Bạn sẽ bảo: trời xanh sắc biển, sóng biếc đu đưa, chiều tà tha thiết, phi lao sống cuộc đời thơ mộng. Kể cũng đẹp đấy, nhưng chúng tôi sống không phải để ngắm trời xanh, nghe nhạc biển, ru mình trong bóng chiều. Chúng tôi lao động và chiến đấu. Rễ khoan sâu xuống đất cần, chúng tôi bám trụ, thân vươn cao mọc thẳng, chúng tôi đón gió bão, cành đan cành chúng tôi hợp sức cùng nhau. Trước mặt chúng tôi là những cơn bão, sau lưng chúng tôi là những thảm lúa vàng của ruộng đồng, làng xóm xa xa. Bão nổi, biển cồn, cát cuốn? Chúng tôi cố giăng thành những dải rừng ngăn bão lớn, chặn cát bay giữ cho lúa vàng yên vui. Chúng tôi làm những người lính chống bão ven Thái Bình Dương. Nhưng đừng tưởng chúng tôi chỉ ru rú trên bộ, đứng mà khao khát gió khơi chẳng được vượt biển bao giờ. Chúng tôi cũng vào lộng ra khơi, làm những cột buồm sừng sững đón gió đại dương đi khắp đảo gần, đảo xa. Còn điều này nữa, chắc bạn không ngờ chúng tôi còn đi vào lòng đất làm trụ chống hầm lò. Bạn có biết chúng tôi gặp lại ai ở đây không? Nói làm sao hết xúc động của chúng tôi: chúng tôi gặp lại tổ tiên mình, những rừng phi lao cổ vùi trong lòng đất, từ hàng triệu năm nay còn có ích. Đó là những vỉa than đen láy làm nên lò lửa đỏ, sức nóng cho con người.

Thôi chúng tôi kể cũng đã quá dài, chỉ mong bạn đừng quên chúng tôi, một loại cây dũng cảm và có ích.